

eip. *Quæ salubriter*, ubi confirmat illam Clementis VIII. (41. Confraternitates aggregatæ Archiconfraternitatibus Urbis non gaudent privilegiis Archiconfraternitatum aggregantium, sed solummodo illarum Indulgentiis, et gratis spiritualibus; Sac. Congreg. Episc. et Regul. in una Brugnat. 23. Novembr. 1691, referente Cardin. Millino.

(42. Unde non obstante quod Confraternitati aggregatæ fuerint per Archiconfraternitatem aggregantem communicata nominatim, et expresse ejus privilegia, et statuta, nihilominus debent ab ipsa Confraternitate aggregata omnimode observari conventiones, pacta, et statuta in limine erectionis Confraternitatis de auctoritate Ordinarii apposita; quia statuta Archiconfraternitatum aggregantium non possunt impertiri Confraternitatibus aggregatis, nisi ea prius ab Episcopo Diocesano examinata, et pro ratione loci approbata fuerint, ut expresse statuit Clemens VIII. in dict. Constit. incip. *Quæcumque* § 5, ibi. «Statuta autem pro regimine Ordinum, Religionum, et Institutuum erigentium, et instituentium, ac communicantium seu Archiconfraternitatum, et Congregationum aggregantium edita Confraternitatibus, et Congregationibus erigendis, instituendis, et aggregandis, et quibus communicationes privilegiorum, et aliorum prædictorum fiunt, impartiri non possint, nisi ea prius ab Episcopo Diocesano examinata, et pro ratione loci approbata fuerint, quæ nihilominus ejusdem Episcopi decretis, ac moderationi, et correctioni in omnibus semper subjecta remaneant.» (43. Et sic tenuit in puncto bis causa examinata, et doctis in Jure Advocatis scribentibus Sacra Congregat. Episc. et Regul. in Casenaten. 17. August. et 5. Octobris 1691. (44. Per aggregationem nihil detrahatur jurisdictioni Ordinarii, prout pluries declaravit Sacra Congreg. Concil. et signanter in Potentina Aggregationis in qua propositis dubiis: Primo. «An ad effectum, ut Confraternitates laicales aggregatæ uti possint Regularibus, et statutis, ac Constitutionibus, quas observandas recipiunt ab Archiconfraternitatibus aggregantibus, necessaria sit præcedens aggregatio Ordinarii loci? Secundo. An ad effectum, ut Confraternitates aggregatæ uti, et gaudere possint Indulgentiis Archiconfraternitatum aggregantium, necessaria sit approbatio Episcopi cum interventu duorum de Capitulo? Tertio. An Confraternitatibus aggregatis Archiconfraternitati Mortis de Urbe jus competat sepeliendi Cadavera occisorum tam in Civitate quam extra, et tam Civium quam exterorum, quando Parochi parati sunt sepelire dicta cadavera? Quarto. An dictæ Confraternitates aggregatæ subsint Ordinario, ita ut eorum Administratores rationem Ordinario teneantur reddere? Die 29, Maii 1683.» Sac. Congr. Conc. respondit ad 1, 2, et 4 affirmative, ad 3 negative, lib. 33, dec. fol. 148.

(45. Confraternitates Sanctissimi Sacramenti ubique terrarum erectæ, vel erigendæ absque nova concessione, communicatione, vel aggregatione participes sunt

quorumcumque privilegiorum, concessionum, indulgentiarum, et gratiarum Archiconfraternitati de Minerva concessarum, et concedendarum statim ac earundem erectio, Apostolica, vel auctoritate Ordinaria facta fuerit; Sac. Congreg. Indulgentiarum 15 Februarii 1608. (46. Facta erectione, et aggregatione Archiconfraternitati Doctrinæ Christianæ Urbis, cæteræ hujusmodi Confraternitates ejusdem Diocesis, separata non indigent aggregatione ad hoc, ut gaudeant indulgentiis, ut decrevit Sacra Congreg. Indulgentiarum sequenti Decreto.

«Cum Venerabilis Archiconfraternitas Doctrinæ Christianæ posita in Ecclesia S. Martini de Urbe Sac. Congregat. indulgentiarum humiliter exposuerit, sæpius a nonnullis dubitatum fuisse, an attentata Bulla san. mem. Pauli V, edita quæ incip. *Ex credito*, satis sit, ut una Confraternitas ejusdem Instituti in aliqua Civitate aggregetur, ad hoc, ut cunctæ aliæ similes Confraternitates ab Ordinario loci erectæ, seu erigendæ aggregatæ pariter censeantur, vel potius insuper requiratur, ut singulæ Confraternitates, quæ in tota Diocesi eriguntur, ab Archiconfraternitate seorsim aggregationem suscipiant: Cumque pariter supplices preces porrexerint, ut Eminentiſſ. PP. ea de re suum Oraculum proferre dignarentur, eadem Sac. Congregatio, etiamsi verba prædictæ Bullæ satis clara viderentur; tamen ne ullus in posterum dubii locus superesset, die 23 Martii 1711, declaravit sufficere, ut aliqua Confraternitas Doctrinæ Christianæ in una Civitate Archiconfraternitati aggregata sit, ad hoc, ut cunctæ aliæ ab Ordinario loci in tota Diocesi erectæ, seu erigendæ aggregatæ censeantur, et omnium spiritualium gratiarum, et indulgentiarum, quibus dicta Archiconfraternitas fruitur, participes sint. Dat. 36 Martii 1711.

«I. M. Card. Gabriellus Præf.

«Raphael Cosmus de Hieronymis Secret.»

(47. Ut de facili autem Confratres quorumcumque Confraternitatum, quæ aggregari cupiunt Archiconfraternitatibus Urbis tam sæcularium quam Regularium sciat expensas requisitas pro aggregatione obtinenda, et ne indebite graventur, datur subnexum decretum.

«Congregatio Illustrissimorum et Reverendissimorum S. R. E. Cardinalium a Sanctiss. D. N. Paulo divina providentia Papa V. Indulgentiarum moderationi præfecta, cum acceperit nonnullos Archiconfraternitatum Almæ Urbis Ministros in Literis patentibus Aggregationum expediendis mercedem a Confraternitatibus aggregandis, eorumve procuratoribus præterendere, et extorquere, contra fel. record. Clementis VIII, hoc de genere editæ Constitutionis dispositionem, qua expresse cautum fuit, ut Literæ hujusmodi ab Ordinibus, Religionibus, Institutis, seu Archiconfraternitatibus, et Congregationibus gratis omnino, ac nulla prorsus mercede etiam a sponte dantibus accepta expediri, et concedi debeant; si

vero illorum Ministri, Superiores, vel Officialis quocumque nomine nuncupati, quavis auctoritate, privilegio et officio fungantur, et præfulgeant, contravenire præsumpserint, erectiones, institutiones, indulgentiarum, etc., communicationes, nec non aggregationes per ipsos faciendæ, seu revocandæ, nullius sint roboris, ac momenti, et quilibet eorumdem Ministrorum, et Superiorum et Officialium, et aliorum prædictorum privationis Officiorum, quæ obtinet, ac inhabilitatis ad illa et alia in posterum obtinenda pœnam, quæ ab alio quam a Romano Pontifice remitti non possit, incurrat eo ipso: Ne abusum hujusmodi ulterius serpere, ipsasque Archiconfraternitates sumptibus propterea faciendis minimum gravari patiat, speciali Sanctitatis suæ ordine vocis oraculo habito, præcipit, ac mandat omnibus et singulis earundem Archiconfraternitatum, tam Sæcularium, quam cujusvis Ordinis, etiam Mendicantium, Regularium Præfectis, Administratoribus, Ministris, Officialibus et Superioribus cujusvis conditionis, gradus, et status, ne pro earundem Literarum expeditione, seu potius expensis desuper faciendis (computatis pergamena, scriptura, vel impressionis stipendio, Sigillorum capsulis, chordulis, Cera, Secretarii, Notarii labore, vel mercede, aliisque omnibus) ultra scutum unum aureum pro singula aggregatione, institutione, vel confirmatione exigere, vel quovis prætextu etiam meræ elemosynæ, vel (ut aiunt), recognitionis, etiam ante Constitutionis prædictæ promulgationem, aut alia qualibet ratione, vel colore debitæ, vel prætensæ, neque a sponte dantibus ullo pacto recipere audeant sub iisdem in dicta Constitutione contentis pœnis, quas S. D. N. jussu præsentis decreto renovat, atque adeo etiam privationis facultatis Confraternitates aggregandi, seu instituendi respective eo ipso incurrendis, gravioribusque Sanctitatis suæ et Sedis Apostolicæ arbitrio imponendis pœnis.

«Dat. Romæ, 6 Martii 1608.

«R. Cardinalis Bellarminus.

«Ant. Episcopus Anagnin. Secretarius.»

ADDITIONES AUCTORIS.

(48. Advertendum est, quod Constitutio Benedicti XIII. incip. *Ex quo Sede Apostolica*, edita 1 Aprilis 1727, quoad erectionem Archiconfraternitatis sub titulo B. Mariæ Virginis Immaculatæ, suum non est sortita effectum, ex quo una cum aliis moderata et redacta fuerit ad terminos Juris communis, Concilii Tridentini, et Constitutionum Apostolicarum, a Clemente XII. Constit. incip. *Romanus Pontifex*, quæ adducitur tom. 6 hujus Biblioth. sub. verb. *Privilegium art. 4.*

(49. Confratres Societ. S. Mariæ Virg. de succursu contra infideles Januæ erectæ, omnibus quadragesimæ diebus, etiam majoris hebdomadæ, servatis tamen jejuniis legibus, ovis, et lacticiis vesci permittuntur; Benedictus XIV. Constit. incip. *Pias*

Christi fidelium, § 2. Idem gaudent privilegio eligendi Confessarium ab Ordinario loci approbatum, qui eos absolvat a peccatis etiam eidem Sedi Apostolicæ reservatis, bis in eorum vita, et in eorumdem mortis articulo; ibid. § 3. (50. Hoc tamen privilegio uti possunt tantum bis in tota eorum vita, non obstantibus iteratis adscriptionibus Confraternitati; nec vi ejusdem absolvi possunt a peccatis Ordinario reservatis.

ADDITIONES EX ALIENA MANU.

(51. Confraternitates vel sunt Ecclesiasticæ, vel Laicales. (52. Ad erectionem Confraternitatum Ecclesiasticarum necessaria omnino est auctoritas Superioris Ecclesiastici vel vera, vel saltem præsumpta; Rota in Pistoriens. Beneficii 13 Januarii 1738, cor. bon. mem. de Vais. (53. Superior vero Ecclesiasticus in subjecta materia non est semper Episcopus; nam et esse potest Superior Regularium, si agatur de Confraternitatibus erigendis in Ecclesiis ipsorum Regularium.

(54. Nota vero non aliter Confraternitates in Ecclesiis Regularium erigi posse a Superiore eorumdem quam si de illis sint, quarum erectio ex Apostolico privilegio ad ipsos spectat. (55. Cæterum aliæ Confraternitates in Ecclesiis Regularium erigendæ sunt auctoritate Ordinarii; Rota in Cassanen. Translationis Confraternitatis 8 Maii 1744, § 6, coram Reverendiss. P. D. Bussio Decano.

(56. Sicuti Confraternitatibus licet sese transferre de una in alteram Ecclesiam, ita et Regularibus permissum est ipsas Confraternitates dimittere, idque ad æqualitatem servandam; idem supremum Tribunal in dicta Cassanen. Translationis Confraternitatis 8 Maii 1744, § 7, cor. Rev. P. D. Bussio Decano. (57. Hæc vero translatio fieri nequit sine consensu majoris partis Confratrum collegialiter præstito; Rota in Taurinen. Confraternitatis 4 Februarii 1744, § 9, cor. Illustriss. Molin.

(58. At non levis quæstio est, an id ipsum obtineat, si agatur de Confraternitatibus illis, quarum erectio ad Superiores Regularium vigore Privilegii Apostolici spectat. (59. Ratio dubitandi inde oritur, quod Confraternitates hujus generis sunt membra Ecclesiarum, in quibus sunt erectæ; Bassi de sodalitat. quæst. 1, n. 5. (60. Reque ipsa hac de ratione sacrum Auditorium negativam sententiam videtur amplexum esse in dict. Cassanen. Translationis Confraternitatis 8 Maii 1744, § 8, coram Reverendiss. P. D. Bussio Decano.

(61. In casu vero permissæ translationis Confraternitatis de una ad aliam Ecclesiam, intelligitur quoque permissa translatio Bonorum ad easdem Confraternitates spectantium, idque etiamsi administratio dictorum bonorum concessa in aliquo actu fuerit Regularibus Ecclesiæ, (62. a qua fit discussus, quia dicta administratio concessa censeretur debet usque adeo, donec dictæ Confraternitates inibi permanent; Rota in dict. Cassanen. Translationis Confraternitatis 8 Maii

1744, § 9, coram Reverendiss. P. D. Bussio Decano.

(63. Nova Confraternitas in eodem loco non prohibetur erigi, si titulum habeat ab antiqua Confraternitate diversum. (64. Maxime vero si institutum idem habeat diversum; Rota in Leopoliensis. Confraternitatis 18 Junii 1743, § 7, et plur. sequent. cor. bon. mem. de Vais, (65. ubi quod procedat, etiamsi concurrat mixtura tituli.

(66. Ex duabus Confraternitatibus ejusdem tituli, et instituti, si una prius obtinuerit licentiam, et altera etsi postea habuerit licentiam, prius tamen sit erecta, hæc, et non illa remanere debet. (67. Rota in dict. Leopoliensis. Confraternitatis 18 Junii 1643, § 12, coram bon. mem. de Vais.

(68. De Confraternitatibus aggregatis Archiconfraternitatibus Urbis, an gaudeant ipsarum privilegiis, plene Rota in Savonen. Aggregationis 16 Aprilis 1714, co. clar. mem. Scott. et in Hispalen. Antianitatis 9 Jan. 1733, coram Eminentissimo Crescentio.

ADDITIONES EX EDITIONE BARBIELLINIANA.

(69. Sive Ethnicorum, sive Christianorum tempora, sive religiosos, sive profanos mores respiciamus antiquissimus Confraternitatum usus apparet. Ethici duo Confraternitatum genera cognoverunt, alterum ad religiosum Deorum, alterum ad profanum artium cultum fuit institutum, quibus vel Collegii, vel sodalitates, vel ab ipsis falsis Divinitatibus, quarum profitebantur cultum, nomen tribuebant. Hinc Dendrophorum et Fredianorum Collegia de quibus Serv. ad Virgil. Georg. l. 1, vers. 20. Gothofred. in Cod. Theod. l. 20, de pagan. et l. 1 de Centonar. et Dendroph. et in marmore apud Raines. Inscript. class. 14, 171. adhuc Collegii Ysidis, et Collegii Serapis adservatur memoria. (70. Posterioribus vero temporibus ubi aliquis Romanorum Imperatorum ad Divinum efferebatur cultum, Collegia ipsorum cultui specialiter addicta, nomen ab iisdem sumebant, ut Augustales, Hadrianales, et alii.

(71. Sed cum sub prætextu divini cultus plerumque prava in eorum concionibus molirentur consilia vel in perniciem Reipublicæ, vel in detrimentum potentiorum, hinc adversas tulerunt vices. (72. Nonnullorum quippe jusserunt Consules Demolitionem templorum, quæ per Auspices deinde restituta, sed iterum dejecta, Augusto tandem imperante, fuerunt restituta. Dion. Halicarnas. histor. lib. 40, 42 et 47.

(73. Vivente Marciano, omnibus interdictis collegiis, Religionis tantum causa coire licitum fuit l. 1, ff. de coll. et corp. (74. Ob hanc causam Judæis post captam a Pompeio Hierosolymam captivis Romæ viventibus, sed inde manumissis, permissum fuit collegium, et Synagogam constituere.

(75. At non multo post cum Julius Cæsar summum Reipublicæ Imperium usurpasset, prohibitis omnibus collegiis, Synagogam Judæis quoque interdixit, quod

postea interdictum revocavit. (76. Sub aliis Imperatoribus renovatæ fuerunt hujusmodi prohibitiones, sed in hoc tanta fuit Judæorum sollicitudo, ut tandem Theodosio, Arcadio, et Honorio imperatoribus voti compotes fuerint l. 9, 12, 20, et 21. Cod. Theod. de Judæis.

(77. Non eadem fuit primis illis temporibus Christianorum conditio. Quamvis enim ad Sacra tantum peragenda, et ad agapas, convivium nempe sobria, instituenta convenirent, nihilominus imperante Trajano ab ipsis abstinere fuerunt jussi in vim Edicti, quo *heterias* esse veterat, Plin. lib. 10, epist. 93 et 97. Textus in l. 4, ff. de colleg. et corpor. heterias vocat eos, qui ejusdem Collegii erant. Heinec. vero exercit. 9, § 18., hoc nomen explicat epulas religionis causa institutas.

(78. Si de omnibus plurium personarum Congregationibus hic sermo habendus esset, jam tuto affirmare possemus Confraternitates inter Christianos ab ipsis usque Christi temporibus fuisse introductas. Apostoli quippe simul conveniebant tum ad Deum colendum, tum ad agapas parandas, idemque consueverunt qui Christi et Apostolorum, deinde exemplum secuti fuerunt; sed hæc Collegia longe a nostris Confraternitatibus diversa sunt, cum ad instar Monachorum communem, tunc vitam sub Præposito agerent. (79. Quare duo distinguenda sunt Collegiorum genera, alia erant Ecclesiastica, alia vero Laicalia; Ecclesiastica eandem diutius communem vivendi formam observarunt, sed tractu temporis in Regularia, uti Monachi, et alii qui vocantur *Fratri*, atque in Sæcularia, uti Canonici Beneficiati, alique similes, de quibus alibi suo loco, distincta sunt. (80. Laicalia vero, quæ primo ad solum Divinum cultum, et pietatis officia coibant, deinde simul convenire cœperunt etiam ad usus profanos, ad expendendam nempe Artificum peritiam, qua cognita ad artium liberalium exercitium novos admittunt artifices. (81. De his posterioribus nunc sermo habendus est.

(82. Ista Collegia quandam orta sint, et quando Confraternitatum sumpserint nomen, arduum est invenire. In Cod. Theod. de Episc. l. 42 et 43, usque ab anno 418, *Parabulanorum* fit mentio, quorum collegium solis Clericis ad ægra curanda corpora destinatis constabat. A Justiniano etiam Novell. 43. *Lecticarii* fidelium corporibus humanis instituti memorantur, sed iis destituti sumus documentis quæ Collegia illa nostris Confraternitatibus similia demonstrent, ideo a recentioribus temporibus eorum petenda est origo.

(83. Si fides habenda esset Sirmond. et Pagi, qui arbitrantur Concilium Namnetense inter Collect. a Labb. tom. 9, habitum fuisse anno 638, vel 660, in eodem Confraternitatum initium statui posset. Alii vero tenent dictum Concilium habitum fuisse anno 800, quo tempore, cum alia occurrant exempla Fratantiarum. Fratria-

rum, Sodalitatum, Congregationum, Societatum, Scholarum, Confratriarum, vel Confraternitatum, quæ collegit Anton. Murat. Rer. Ital. tom. 1, part. 2, in dicto potius anno Confraternitatum origo constituenda est, ut censet idem Murat. *Dissert. sopra l'antichità Italiane* t. 3, Dissert. 75. Anno ultimo XI, sæculi Congregationem Ecclesiæ S. Restitutæ extitisse Neapoli refert Mazochi *Dissert. Historic. de Cathedral. Eccles. Neapol. vicibus*. part. 2, cap. 3, pag. 143. In Concilio Romano anno 1189, describitur Societas, seu Frateria, vel Fratria Clericis simul et Laicis constans. Massiliæ aliam fuisse anno 1212, erectam Confraternitatem, probant Marten. et Durand. in Thesaur. nov. anecdot. (84. Cum vero Italia fere tota sæculo IX, ad sæculum XIII, assiduis Barbarorum incursionibus reperiretur perturbata, et ab intestinis dissensionibus civicisque bellis lacerata, pleræque pietatis officia exulabant, nilque mirum, quod eo usque nulla aut pene nulla hujusmodi Confraternitatum reperiat facta mentio. Hic exceptam, præter Neapolim, Venetiarum urbem tantum volumus, nullo domestico tumultu perturbatam, ubi sub invocatione S. Stephani protomartyris anno 1109, celeberrimam Confraternitatem, tunc Scholam appellatam, in Monasterio S. Georgii fuisse erectam testatur Andreas Dandalus in *Chronicis* per Murat. Collect. tom. 12, rer. Ital.

(85. Sed non adhuc omnino hæc Confraternitates nostris similes erant, quæ nondum uti in præsens signo aliquo distinguebantur, non sacco induebantur, non denique sacrum vexillum erigebant. (86. Ineunte tandem sæculo XIII, cum Italicæ Civitates interquiescere inciperent opera præsertim Fra. Joannis a Vicentia, aliorumque, qui Populos Sacris Concionibus ad pacem, et concordiam vocabant, Tirabosc. *Istor. della Letterat. Ital.* tom. 4, lib. 2, § 3, plur. seqq. Hinc animi ad poenitentiam commoti publicas inire supplicationes inceperunt, se ad sanguinis usque effusionem verberare, discordes ad concordiam redire, usurarii male ablata restituere. Isti poenitentium cœtus cum ab una in aliam Urbem peregrinarentur, adeo ad poenitentiam excitarent gentes, ut maximo erga Deum amore, maximaque erga proximum charitate succensi omnes Italiæ urbes impleverint sacris hisce supplicationibus; utque una ab altera Societate distingueretur saccum induere, et vexillum erigere cœperunt, illisque primis Confraternitatibus datum fuit nomen *di Flagellanti* vel *Battuti*.

(87. Inter has posteriores antiquior certe apparet Confraternitas dicta *del Confalone* anno 1263, vel ut alii volunt anno 1260. Romæ erecta, quæ multis privilegiis, et indulgentiis a Summis Pontificibus ditata fuit, præsertim a Clemente IV. Hujus Confraternitatis exemplo adeo creverunt in universa Italia Confraternitates,

ut nulla Civitas, nullum oppidum, nullus pagus, et quasi dicam nulla Parochia nunc inveniatur, quæ suam non habeat Confraternitatem. Sed hactenus dicta sufficiant, reliqua inspecturus Lector apud Murat. tom. 12, rer. Ital. in *Cronic. Monz. a Morig. script. lib. 3, cap. 46, et apud eundem sopra le Antichità Italiane dissert. 73.*

(88. Confraternitatum vero, quæ finem sibi proponunt super novis Artificibus admittendis invigilandi, plura videri possunt exempla Romæ; sed cum hæc parum, vel nihil ab antiquis Romanorum sodalitiis differant, nempe Mercatorum, aurigatorum, fabrorum ferrariorum, Argentariorum et similium, ideo de his potius videat. Heinec. *Exercit. 9, præsertim § 11 et 12, qui fuse de ipsis agit.*

(89. Sed undenam vocantur Fratres? Primo quia ut in l. 63, ff. pro Soc. et Quintil. declam. 120, ubi plures ineunt societatem, quoddam Fraternitatis jus acquirunt. Deinde ob fratrum amorem, quo alter alterum prosequatur juxta Christi præceptum. Hinc Apostoli vocabantur Fratres, et Ecclesiasticorum cœtus, omnesque fideles hoc præcipue gloriabantur nomine. Mazochi *Dissert. Historic. de Cathedralis Ecclesiæ Neapol. vicibus*, part. 2, cap. 3, in not. n. 39, pag. 142.

ARTICULUS II.

Quoad varia, quæ concernunt confraternitates, eorum Capellanos, et Parochos.

(1. Ad dirimendas controversias, quæ sæpe oriri solent inter Confraternitates, eorumque Capellanos, et Parochos, non est desumenda regula et norma ab Archiconfraternitatibus Urbis, quia ex quo in Archiconfraternitatibus Urbis præsentiam soleant habere Cardinales, alique magni Prælati propter eorum præminentiam, et Archiconfraternitatum præstantiam, potuerunt ipsis concedi aliqua privilegia particularia, quæ nequeunt trahi in exemplum a Confraternitatibus aggregatis, quibus ad evitanda varia inconvenientia, quæ inde oriebantur, Clemens VIII, in dict. Constitut. incip. *Quæcumque*, expresse voluit talia particularia privilegia communicari, et pro ratione loci statuta condi, et reformari mandavit: ut patet ex præcisis suis verbis adductis supra art. 1, num. 42, et Sac. Congreg. Episcop. expresse declaravit Confraternitates aggregatas Archiconfraternitatibus Urbis non gaudere earum privilegiis, sed solummodo earum Indulgentiis, et gratiis spiritualibus, ut patet ex Decreto relato supra art. 1, n. 41, et sequent. (2. Unde pro dirimendis controversiis sunt observanda Decreta Sacrarum Congregationum, quæ pluries sanxerunt Benedictiones solemnes Olivarum, Cinerum, et Candelarum Benedictiones Fontis Baptismalis, Benedictionem super populum cum Sacramento Eucharistiæ, Missam Solemnem feriæ V. in